

tum, idet Tallene vise, at vi mangle en god Forsørgelse eller Erstatning til de Enker, som miste deres Forsørger. Det er saaledes, og det anser jeg for særdeles fornuftigt, at Staten giver Erstatning, naar Tuberkulosen gør sin Høst blandt Kvægbesætningerne, men den yder ingen Erstatning, naar Tuberkulosen gør sin Høst blandt den arbejdende Del af Befolkningen. Naar det ikke er saa heldigt, at vedkommende dør som Følge af et Ulykkestilfælde i de saakaldte farlige Erhverv, er Enken ganske afskaaren fra at faa Erstatning, naar Forsørgeren mister Livet, selv om han mister det som Følge af sit Arbejde. Thi Tuberkulose og mange andre Sygdomme fremkaldes lige saa fuldt som Ulykkestilfælde blandt Arbejdere i skadelige Erhverv, i usunde Arbejdslokaler under Forhold, der ikke ere saa hygiejnisk gode, som de burde være. At det er nødvendigt for Staten at yde sit Bidrag til en saadan Forsørgelse, antager jeg, det ikke er nødvendigt at spilde mange Ord paa; de smaa Indtægter ere saa haardt beskattede og belastede, at der ikke kan blive noget tilovers til Etableringen af Enkeforsørgelse. Det oplyses i statistisk Bureaus Meddelelser, at Daglønnen paa Landet staar paa et ret lavt Trin. Det oplyses saaledes, at en fast Daglejer paa egen Kost om Vinteren har neppe 1,50 Kr., om Foraaret neppe 2 Kr. og om Høsten fra 2,30 Kr. til 2,50 Kr. Hvis de ere paa Husbondens Kost, er det 50 Øre mindre. Statens statistiske Bureau oplyser i sine statistiske Meddelelser, at i Vintertiden har en Familieforsørger til sin Hustru og sine Børn til at leve af og til Bolig, Klæder osv. 88—90 Øre daglig. Fra disse Folk kan der ikke ventes noget Tilskud til en Enkeforsørgelse. De have vanskeligt nok ved at opholde Livet, saa længe de skulle arbejde her paa Jorden. Der er al Anledning til at mindes, at disse Folk, navnlig ved de indirekte Skatter, yde et betydeligt Bidrag til vor hele Statshusholdning og derved ofre et betydeligt Beløb til Fremme af alle de Formaal, der fremmes ved den forelagte Finanslovf. De smaa Lettelser, der nu loves paa Toldloven, ville sikkert ikke virke synderlig stærkt overfor den arbejdende Befolkning paa Landet; de ville ikke vise sig at være i Stand til

at nedsætte det indirekte Skattebeløb paa ca. 40 Kr., som en Familie nu udreder.

Jeg har her søgt at give et lille Billede af de Forhold, hvori Arbejderklassen paa Landet lever, og jeg har søgt at henvende ærede Medlemmers og det højtærede Ministeriums Opmærksomhed paa, at der er adskillige Forhold her, hvori der tiltrænges Forbedringer, og at der er en vis uheldig Forskel mellem den Maade, hvorpaa der hidtil er ydet Bevillinger til de besiddende og til de besiddelsesløse, en Forskel, som falder stærkt i Øjnene. Landarbejderne og Smaakaarsfolk paa Landet have faaet Øjet op herfor og indse, at man maa komme bort derfra. Derfor vil man sikkert ved Valgene i Fremtiden møde adskilligt flere socialdemokratiske Stemmer i Landkredsene end tidligere, hvilket er disse Folks Protest mod den hidtil førte Statshusholdning.

Jeg havde et Par andre, lokale Spørgsmaal, som jeg gerne ogsaa vilde nævne nu, da jeg har Ordet

Formanden: Er det ærede Medlem nær ved Afslutningen af sit Foredrag?

Staaung: Det vil endnu tage c. 10 Minutter.

Formanden: Det ærede Medlem har da fremdeles Ordet.

Staaung: Jeg skal ikke komme ind paa en Omtale af Banegaardsforholdene nede i den Kreds, jeg har den Ære at repræsentere, skønt de i høj Grad trænge til Forbedring, og der stærkt er Trang saavel til den østsjællandske Banes Inddragelse under Staten som til Anlæg af ny Banestrækninger. Vi faa jo senere Kommissionens Betænkning til Behandling, og der bør dette Spørgsmaal da rettelig drøftes. Men jeg skal dog ikke undlade at yde min Tak til den højtærede Trafikminister for Holdepladsen ved Herfølge. Det er nu 16 Aar siden, at Kravet herom første Gang kom frem. Een Folketingsmand er bleven træt af at bære dette Krav frem; det glæder mig derfor, at vi allerede i min første Rigsdagssamling have den Fornøjelse at faa dette Krav gennemført.

Ligesom det ærede Medlem for Hille-